

Mahmureală pe-ntuneric

Ionutz21

Îmbătat de două zile și trezit de-a mea vecină
Că de la atâta ploaie a rămas fără lumină
M-a rugat cu disperare să mă duc la dânsa-acasă,
C-avea hainele murdare și copiii toți la masă.

Somnoros și fără farmec, cam grețos așa se pare,
Dup-atâta mahnireală îi ofer o lumânare.
Tot privind-o printre pleoapa dezlipită de pupilă,
Sper că astăzi are-n suflet, pentru mine-un pic de milă.

Ea, atunci mai mânioasă își desface-acum mănua
Și cu ochii plini de lacrimi, îmi trânteste aspru ușa.
Înlemnit de tratamentul care mi-l oferă coana...
Mă ridic și plec alături spre a-i lumina icoana.

Ies pe ușă, vântul aspru mă izbește ca de stâncă
Mă ridic că sunt puternic, că am inima de frâncă
Dau să ciocăn la vecina să-nțeleg care-i dilema,
Încercând astfel acuma ca să îi rezolv problema.

Iese ea în pragul ușii și mă scoate de pe hartă
Cu lanterna mă orbește și cu-o scândură mă ceartă.
Deși nu-s așa bezmetic, tare fraged mi-e jocul
Îi iau scândura din mână și o pun s-aprindă focul.

Îmi explică-apoi problema și-mi arată și panoul,
Stâlpul din ograda casei își pierduse-acum ecoul,
Doua fire încleștate stau de veghe cocoțate,
Nu tu scară, nu prăjină și tot vântul dintr-o parte.

Apoi eu voinic din fire mă cocoț ușor ca cioara,
Cu un clește trag de fire, să îi luminez cămara.
Reușesc să rup blestemul care-a îngropat lumina
Și să-mi bucur pentru-o clipă în sfârșit acum vecina!

Georgian Ionut Zamfira 30.06.2021